

A Fővárosi Ítéltábla dr. Dobos Anita Kornélia pártfogó ügyvéd (fél címe) által képviselt felperes neve (felperes címe) felperesnek - a dr. Majoros Melinda jogtanácsos által képviselt alperes neve (alperes címe) alperes ellen kártérítés iránt indított perében a Fővárosi Törvényszék 2014. február 12. napján kelt 6.P.24.173/2012/11. számú ítélete ellen a felperes részéről 12. sorszám alatt előterjesztett, a 14. sorszám alatt megindokolt és a Pf/2. sorszám alatt kiegészített fellebbezés folytán meghozta a következő

ítéletet:

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi a felperest, hogy - 15 napon belül - fizessen meg az alperesnek 10.000 (Tízezer) forint fellebbezési eljárási költséget.

A felperes képviseletét ellátó dr. Dobos Anita Kornélia ügyvéd (fél címe) pártfogó ügyvédi díját teljes egészében a felperes viseli.

A le nem rótt 640.00 (Hatszáznegyvenezer) forint fellebbezési eljárási illetéket az állam viseli.

Ez ellen az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

Indokolás

Az alperes a ... jogutódja. A felperes 1978. október 9-től 19-ig az alperesi jogelőd kórházában feküdt, amelynek Plasztikai Sebészeti Osztályán 1978. október 11. napján nyirokcsomó excisiót végeztek rajta, majd 1978. október 19. napján jó általános állapotban bocsátották el. A felperes az 1978. november 1. napjára előírt kontrollvizsgálaton nem jelent meg. Az alperesi jogelőd az 1980. április 16. napján kelt levelében az alakulat vezetőorvosát azzal kereste meg, hogy a felperest kontrollvizsgálatra küldje be, azonban a megkeresés eredménytelen maradt. A felperes rövid idővel a műtétet követően - még 1978. évben - tapasztalta, hogy jobb válla „lecsúszott”, fáj. A felperest 1978-ban ideggyógyász vizsgálta meg, aki arról tájékoztatta, hogy a műtét során néhány ideget megsértettek, erre tekintettel peres úton történő igényérvényesítést javasolt. A felperes 1981. év tavaszán jelentkezett az alperesi jogelődnél az időközben kialakult panaszával, ahol a kiegészítő parancsnokság érdekvédelmi tisztjéhez irányították. A felperes kártérítési igénnyel

élt az 1980-as évek elején, majd 2007-2008. évben a Honvédelmi Minisztériumnál, igénye azonban elutasításra került.

A felperes a káresemény idején hatályos, a Polgári Törvénykönyvről szóló 1959. évi IV. törvény (régi Ptk.) 76. §-ára alapított keresetében kérte, hogy a bíróság kötelezze az alperest 8.000.000 forint nem vagyoni kártérítés, valamint az eljárás során felmerülő ügyvédi munkadíja megfizetésére. Arra hivatkozott, hogy az alperesi jogelődnél végzett műtét közben a nyirokcsomó nyaki jobboldali részéből történt eltávolítása során több idegszalagját elvágták, ennek következtében jobb karja azóta is gyenge, zsibbad, fáradékony, állapota az elmúlt időben folyamatosan rosszabbodott. Hivatkozott a keresetlevélhez csatolt, ... egyetemi docens által készített orvosszakértői véleményre, amelyek megállapítása szerint „reálisan felvetett lehetőségként értékelhető, hogy ... panaszai az 1978-ban elvégzett műtéti beavatkozás következményének is tekinthetők". A felperes arra is hivatkozott, hogy mivel a panaszolt műtéti beavatkozáson kívül más, a jobb nyaki területet érintő beavatkozást nem végeztek, egyértelmű a felkari idegfonat műtéti sérülésének oka.

Az alperes módosított ellenkérelmében a kereset elutasítását és a felperes perköltségben történő marasztalását kérte. Az alperes elévülési kifogást terjesztett elő. Állítása szerint a felperes egészségkárosodása és a felperes erről való tudomásszerzése 1978-ban, röviddel a műtét után bekövetkezett. A felperes kártérítési igényének elévülése a károsodás bekövetkeztekor, 1978-ban megkezdődött, és az ettől számított 5 év alatt elévült. A felperes az igénye elévülését nem szakította meg, és az elévülés nyugvására vezető körülmények sem álltak fenn. Az alperes érdemben a felperes keresetét mind jogalapjában, mind összecszerúságában vitatta.

A felperes az alperes elévülési kifogását illetően arra hivatkozott, hogy hiába kérte több alkalommal az alperestől, illetve az alperesi jogelődtől a zárójelentés kiadását, azt soha nem kapta meg. Kiemelte: csak 2009-ben, ... orvosszakértői véleményének kézhezvételét követően jutott a tudomásra az, hogy a fennálló panaszai az 1978-as műtétből fakadnak, a károsodásról való tudomásszerzése időpontja, az igényérvényesítési határidő kezdte ezért 2009., és ezért igénye nem évült el.

Az elsőfokú bíróság ítéletével a keresetet elutasította. Kötelezte az alperest, hogy fizessen meg az alperesnek 50.000 forint perköltséget. Rendelkezése szerint a le nem rótt 480.000 forint illetéket és a pártfogó ügyvéd díját az állam viseli.

Az elsőfokú bíróság megállapítása szerint a felperes a műtétet követően röviddel, még 1978-ban tudomást szerzett károsodásáról és már ekkor abban a helyzetben volt, hogy kárigényét érvényesítse, így az elévülés kezdő időpontja 1978. Az a körülmény, hogy a felperes számára 2009-ig, vagyis ... egyetemi docens szakértői véleményének elkészültéig nem volt orvosilag bizonyított a műtét és a felperes panaszai közötti okozati összefüggés, nem tekinthető olyan menthető oknak, amely az elévülés nyugvását eredményezte volna. A felperesnek ugyanis nem ekkor

jutottak tudomására az igényérvényesítéshez szükséges, a panaszaival kapcsolatos információk. Megjegyezte: a felperes által becsatolt szakvélemény sem tárt fel a kárigény érvényesítése szempontjából több releváns információt, mint amelyre alapítottnak a felperes már az 1980-as években igényt érvényesített. Álláspontja szerint a felperes kártérítési igénye nem érvényesíthető perben, ugyanis 1978-tól számítva az 5 éves elévülési idő eltelt, az elévülés nyugvására okot adó, menthető ok nem merült fel, míg az elévülés megszakadására a felperes maga sem hivatkozott.

Az elsőfokú bíróság ítélete ellen a felperes terjesztett elő fellebbezést, elsődlegesen annak hatályon kívül helyezését, másodlagosan annak megváltoztatásával a keresetének helyt adó döntés meghozatalát kérve. Fenntartotta azon álláspontját, miszerint csak a 2009. április 6. napján elkészült szakvéleményből jutott a tudomására az, hogy panasza az 1978-as műtétből erednek, a károsodásáról ekkor szerzett tudomást, így ez az időpont minősül az igényérvényesítési határidő kezdetének.

Az alperes fellebbezési ellenkérelme az elsőfokú bíróság ítéletének helybenhagyására irányult. Kiemelte: a felperes kártérítési igényének elévülése - a felperes személyes előadásából is kitűnően - 1978-ban, a károsodás bekövetkeztekor megkezdődött, ugyanis a felperes már akkor tudott a károsodásáról és annak jelen perben állított okáról.

Az elsőfokú bíróság ítéletének jogerőre emelkedett rendelkezése nem volt, ezért azt a Fővárosi Ítéltábla teljes terjedelmében felülbírálta [Pp. 228. § (4) bekezdés].

A felperes fellebbezése megalapozatlan.

Az elsőfokú bíróság a kereset elbírálásához szükséges mértékben lefolytatott bizonyítási eljárást követően, a feltárt peradatok alapján helyes tényállást állapított meg, azt ítélezésének alapjául a Fővárosi Ítéltábla elfogadta. Mindenben egyetértett a megfelelően alkalmazott jogszabályokra alapított okszerű jogi következtetésével is, az elsőfokú ítélet indokolásának kiegészítésére, módosítására nincs szükség. Az elsőfokú bíróság a rendelkezésre álló bizonyítékokat hiánytalanul értékelve hozta meg a döntését.

A Fővárosi Ítéltábla a következő jogszabályi rendelkezések figyelembevételével bírálta el a felperes fellebbezését:

A régi Ptk. 324. § (1) bekezdése alapján a követelések öt év alatt elévülnek, ha jogszabály másként nem rendelkezik. A régi Ptk. 325. § (1) bekezdése kimondja: az elévült követelést bírósági úton érvényesíteni nem lehet.

A régi Ptk. 326. § (1) bekezdése szerint az elévülés akkor kezdődik, amikor a követelés esedékessé vált. A kártérítés a régi Ptk. 360. § (1) bekezdéséből következően a károsodás bekövetkezésekor nyomban esedékes, ezért a régi Ptk.

szabályainak egybevetett értelmezése szerint a kártérítési követelés elévülése a károsodás bekövetkezésekor nyomban elkezdődik.

A károsodás megtörténte objektív tény, független attól, hogy a károsultnak arról volt-e tudomása. Az elévülési idő kezdetére nem hat ki az, hogy a károsodásról a károsult - bármely okból - csak később szerez tudomást. Az elévülés szempontjából azonban már jogi jelentősége van a károsodásról való tudomásszerzésnek, és egyéb olyan, jogilag jelentős körülményeknek, amelyek alapján megállapítható, hogy a jogosult menthető okból nem tudja érvényesíteni a követelését. Ha az esedékessé vált követelést a jogosult menthető okból nem tudja érvényesíteni, az elévülés nyugvása következik be, és az akadály megszűnése után a régi Ptk. 326. § (2) bekezdése értelmében a követelés - főszabály szerint - még egy évig érvényesíthető.

Az adott esetben az elsőfokú bíróság a rendelkezésre álló peradatokból helytállóan állapította meg, hogy a felperes károsodása 1978-ban következett be. Nem tévedett ezért, amikor azt állapította meg, hogy a felperes kártérítési igénye legkésőbb ekkor esedékessé vált, a felperes követelésének elévülése elkezdődött. Helyesen állapította meg azt is, hogy a felperes már 1978-ban tudomást szerzett károsodásáról, ugyanis rövid idővel a műtétet követően már érezte, hogy a jobb válla „lecsúszott”, fáj, már az 1980-as években jelentkezett panaszával az alperesi jogelődnél, illetőleg kártérítési igényrel is élt a ... Minisztériumnál. A feltárt peradatok, és a felperes személyes előadása is azt támasztja alá, hogy a felperes már 1978-ban mind objektíve, mind szubjektíve, tehát minden tekintetben a követelése érvényesíthetőségének a helyzetébe került, az igényérvényesítéshez szükséges szellemi képességek birtokában tudott a károsodásáról, teljes körűen az igényérvényesítéshez szükséges információk birtokában volt. Az a körülmény, hogy a felperes számára a panaszai és a műtét közötti oksági kapcsolat orvosilag nem volt igazolt - amint arra az elsőfokú bíróság is helyesen mutatott rá -, nem mentesíti a felperest az igényérvényesítési határidő elmulasztása alól.

Mindezek alapján az elsőfokú bíróság megalapozottan foglalt állást úgy, hogy a felperes elmulasztotta érvényesíteni az igényét a károsodás bekövetkeztétől számított 5 éven belül, és az elévülés nyugvására okot adó körülmény sem merült fel, ezért nem tévedett, amikor a keresetet - elévülés miatt - elutasította. Ennek következtében az elsőfokú bíróságnak a felperes által megjelölt egyéb körülményeket nem kellett vizsgálnia, mert a régi Ptk. 325. § (1) bekezdése szerint az elévült követelést bírósági úton érvényesíteni nem lehet.

A Fővárosi Ítéltábla ezért az elsőfokú bíróság ítéletét a Pp. 253. § (2) bekezdése alapján - helyes indokaira utalással - helybenhagyta.

A Fővárosi Ítéltábla a másodfokú eljárásban is irányadó Pp. 78. § (1) bekezdése alapján kötelezte az eredménytelenül fellebbező felperest az alperes részére a 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 3. § (2), (5) és (6) bekezdéseiben foglaltak szerint a végzett munkával arányosan megállapított ügyvédi munkadíjból álló fellebbezési

eljárási költség, megfizetésére. A felperes perbeli képviselőjét ellátó pártfogó ügyvéd díjának viseléséről a Pp. 87. § (1) bekezdése értelmében rendelkezett. A felperes teljes személyes költségmentessége folytán a 6/1986. (VI. 26.) IM rendelet 13. § (1) bekezdése és 14. §-a alapján a le nem rótt fellebbezési eljárási illetéket az állam viseli.

Budapest, 2014. december 5.

Dr. Sághy Mária s. k.
a tanács elnöke

Dr. Kincses Attila s. k.
előadó bíró

Dr. Csordás Csilla s. k.
bíró